ІЗ ПОЕЗІЙ ІВАНА ФЕДОРЧЕНКА.

I.

Адреса від Українців-Киян, виголошена автором у Літературно-Артистичнім Товаристві в Київі 20 грудня 1903 р., в день сьвяткування ювілею XXXV-літньої діяльности М. В. Лисенка.

В ту пору сумную, як хмари нависли
На рідную матір Вкраїну,
Як цьвіт, ще роскішний, морози притисли,
Німую скували руїну,
Як все заніміло, бояло ся духу
Ворожого й співи вмовкали,
А ми похилившись покірно, без руху
Останньої хвилї чекали, —
Явивсь Ти, мов сонце в осіннюю добу,
Явивсь, чарівниче-звитяга,
І вдарив по струнах, і встали ми з гробу,
Шукать заходили ся стяга...
Ти ніс його, батьку, той прапор народнїй,
Ти ніс його довго і прямо,
Нї разу не схибив, а з нас анї жодний
Ваги твого дїла не тямив.
Ми вглядїли пізно твій прапор блискучий,
Коли натрудив тобі плечі...
А ми ще благаєм: наш вожде могучий,
Веди, відрождення Предтече!
Веди нас, показуй нам добру дорогу,
Учи працювать для вітчини,
Инакше заклякнем на правди порогу,
Ждучи, хто нам двері відчине.

digitized by ukrbiblioteka.org

II.

Вірша, виголошена автором на вечері, даній в честь ювілята М. В. Лисенка 21 грудня 1903 р. в салї Лїтературно-Артистичного товариства в Київі.

Під небом похмурим Руси-України
Земля повивалась в тумані,
Лежали великі сьвятії руїни
В нїмім, несьвідомім благаннї;
Лежали так довго руїни великі,
Що в порох, здавалось, розпались;
Будяк там та терен рости стали дикі...
Шляхів і слїди западались
До сьвятощів вічних. — То пісня вмирала,
Конав дух народа із нею,
І той, чия пісня гула з-за Урала,
Укрив ся в могилї землею.
Все вмовкло, зніміло, і ніч наступила...
Коли у пітьмі непрозорій
Зійшов ясний місяць, пітьма одступила,
На небі засяяли зорі.
І звукі солодкі, як буря могучі
Замовклі руїни збудили,
І пісня воскресла, і стала ще лучче,
Як з темної вийшла могили;
І пісня воскресла, і гучно лунає,
І нам відрожденнє пророчить...
„Ти, вороже, бій ся! — рече і гукає —
Народню сьвятиню порочить!“
Як місяць наш зайде, піднїметь ся сонце,
Гучнїш наша пісня заграє,
В окривдженій нашій родинній сторонцї
Поникне гнобителїв зграя,
Тодї ми сплюндруєм терни оті дикі,
Свої-ж віковічні руїни
Відновим, збудуєм там храми великі
Для слави синів України.
Для слави синів тих, які працювали
На терном порослому полї,
Збудуєм пророкам, які віщували
Сьвіт новий — Тарасу й Миколї.

* * *

Витаю, як місяць, що хмари проглянув
І ніч осьвітив непрозору,
Витаю тебе я, Миколо наш славний,

digitized by ukrbiblioteka.org

Сьвятого кермач правозору!
Витаю в тім храмі, який збудував ти
Із звуків своїми руками,
І буде він довше на сьвіті стояти,
Ніж з цегли муровані храми.

ІЗ КНИГИ КААФ.

I.

У снї зайшов я в дивную долину.
Було так ясно, тихо, легко в нїй,
Що бачилось менї: не йду, а лину.

Сьміяла ся в пишнотї весняній
Природа, пахощами вся облита,
І скрізь співав пташо́к незримих рій.

Сріблóм на збочах хвилював лан жита,
Верхом шумів-гудів відвічний лїс,
В низу була величня тайна скрита.

В низу був луг, і з нього вітер ніс
Такі роскішні пахощі, що груди
Аж ширшали і дух у тїлї ріс.

А йшли ті пахощі з квіток, що всюди
Росли — барвисті, дивних форм, яких
Мабуть нїколи не плекали люди.

Хиляючись до тих квіток палких
Я чув, що й спів солодкий з них виходить,
Мов пасма тонів нїжних і мягких.

Між тих квіток дївчат багато ходить,
Всі в білому, в вінках і скиндячках,
І одна одну все за руку водить.

У всїх маленькі кошики в руках,
І кожду квітку пильно оглядають,
Пестять і підливають на грядках.

Не рвуть квіток співучих, та зривають
Із кождої ростинки по листку
І бережно у кошики складають.

digitized by ukrbiblioteka.org